

ζώων: 'Ο βοῦ ἐβοτῶατ'ε. 'Α μούα ἐγ' θὰ βοτῶαη (ἡ μούλα ἀπὸ τοῖς ἀλογόμυιγες θ' ἀγριένη).

βότσος ὁ, Ἰκαρ. Χίος (Καρδάμ. κ. ἄ.)

Κατὰ GMeyer Neugr. Stud. 4,20 ἐκ τοῦ Ἰταλ. βοτσο.

1) Φυσικὴ κοιλότης ἐδάφους ἢ βράχου περιέχουσα ὕδωρ ἐνθ' ἀν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Χίος. 2) Φυσικὸς λάκκος ἐν θαλάσῃ ἢ ὁπὴ ἀγνώστου βάθους Χίος.

βοῦ ἐπιφών. Ἀπουλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νίσυρ. Πόντ. (Οἶν.) βούι Πόντ.

Λέξις πεποιημένη.

1) Ἐκφράζεται δι' αὐτοῦ σχετλιασμός καὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὰ ἀρχ. οἰμοί, φεῦ ἐνθ' ἀν.: Βοῦ, εἰντά παθα ἡ κακομοῖρα! Νίσυρ. Συνών. ἀλλοίμονο, βονά. 2) Χρησιμοποιεῖται ὡς κλητικὸν ἐπιφών. Πόντ. (Οἶν.): Μάρια, βοῦ! Συνών. ἔ.

βονά ἐπιφών. Κάμπ. βονὰς Κάσ.

Λέξις πεποιημένη.

Βοῦ 1, ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Βονά τῆς μοίρας τῆς! Κάμπ. || Παροιμ.

Βονὰς τὸν γέρον δεκοχτῶ τσ' ὁ νοῦς του ἔν τὸν γέρει (ἀλλοίμονο ἐκείνου ποῦ τὸν δέρνουν δεκαοχτῶ καὶ ὁ νοῦς του δὲν τὸν δέρνει, ὅτι ἂν δὲν ἔχη τις συνείδησιν τῶν σφαλμάτων του, ματαίως τὸν ἐπιπλήττουν οἱ ἄλλοι) Κάσ.

βούακος ὁ Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ μορ. βοῦ τὸν βόμβον δηλοῦντος.

Εἶδος βέμβικος, στρόμβου, ἐκ καρυδίου κατασκευασομένου. Συνώδ. καρυδᾶς. Πβ. βούβα (I).

βουβά τό, Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.) Καπ. (Φερτ.) Λέσβ.

Λέξις πεποιημένη τῆς παιδικῆς γλώσσης.

I) Ὁ πόνος τοῦ κτυπήματος ἢ τῆς πληγῆς Ἄνδρ. Λέσβ. β) Πληγὴ Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.): Τὸ μωρὸ ἔκαμε -ἔχει βουβά. II) Εἰς τὴν παιδικὴν γλώσσαν ὕδωρ Καπ. (Φερτ.)

Πβ. βαβά.

βούβα (I) ἡ, Ἡπ.

Λέξις πεποιημένη.

ΠΑΙΓΝΙΟΝ ἐκ πλακὸς κυκλικῆς ἐξ ἀργίλλου φερούσης δύο ὁπὰς, δι' ὧν διέρχεται σπάγγος κρατούμενος ἐκατέρωθεν διὰ τῶν δακτύλων, συγκλειομένων δὲ καὶ ἀφισταμένων τῶν παλαμῶν περιστρέφεται αὕτη καὶ βομβεῖ. Συνών. βούγκα 1. Πβ. βούακος.

βούβα (II) ἡ, Πόντ. (Κερασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος δένδρου καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ: Γνωμ. Ἦντσαν τρώει βούβας κωφοῦται (ὅστις τρώγει βούβας γίνεται κωφός).

βούβα (III) ἡ, πολλαχ. βούα Κάμπ. γούβα Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβός.

1) Ἑλλειψις λαλιᾶς, ἀφασία, σιωπὴ πολλαχ.: Τὸν ἔπασε βούβα (ἐπὶ τοῦ σιωπῶντος) πολλαχ. Βούβα νὰ σὲ πιάσῃ! (ἀρὰ) πολλαχ. Βούα νὰ σὲ κόψῃ! (ἀρὰ) Κάμπ. Νὰ βάλῃς τὴ βούβα ἔς τὸ στόμα! (ἀρὰ) Ἡπ. || Φρ. Βούβα τὰ σταφύλια (φράσις συνθηματικὴ=σιώπησε, διότι θὰ μᾶς ἀκούσουν) Θράκ. (Σκοπ.) Συνών. βουβάγρα, βουβάδα, βούβαμα, βουβαμάγρα, βουβαμάρα, βουβαμός, βουβάρα, μουγγαμάρα. 2) Τὸ ἔντομον σκνίψ

(πιθανῶς διότι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κώνωπα δὲν βομβεῖ) Κρήτ.

βουβά ἐπίρρ. σύνηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Σιωπηλῶς ἐνθ' ἀν.: Βουβά καὶ φοβισμένα Ἰβλαχογιάνν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 50. Τρανοῦσε ἀργ βουβά χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει Ἰβλαχογιάνν. ἐν Προπυλ. 1, 246. Συνών. μουγγά. 2) Μόλις ἀκουστά, ὑποκώφως πολλαχ.: Μόλις πήραμε τὸ πρωτοῦπνι, ἀκούσαμε νὰ σημαίνει ἡ καμπάνα βουβά (Ἐπετηρ. Βουρβούρ. 2(1925) | 43). || Ποίημ.

Ἡ καταχνὰ πικνώνεται, μαυρίζει,

ἀστράφτει ἀπομακρῆς, βουβά βρονταίει

ΣΜαρτζώκ. Ποιήμ. 66.

βουβάγρα ἡ, Κρήτ. Κῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. βουβάγρα Εὔβ. (Ὁρ.) βουάγρα Κάμπ. γουβάγρα Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άγρα.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν., συνήθως ἐν ἀραις: Βουβάγρα νὰ σὲ πιάσῃ! Κρήτ. Ποῦ νὰ σῶρθῃ βουβάγρα! Ἀπύρανθ. Γουβάγρα νὰ τὸν εὔρῃ! Καρδάμ.

βουβάδα ἡ Θήρ. Κρήτ. κ. ἄ.—Λεξ. Βλαστ. 393.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ.

βουβαίνω, βωβαίνω Σύμ. βουβαίνω σύνηθ. βουβαίνω Τσακων. βουαίνω Κάμπ. Μεγίστ. Ρόδ. β'βαίνω Πάρ. (Λεῦκ.) β'βαίνω βόρ. ἰδιώμ. γουβαίνω Χίος κ. ἄ.—Γ'Επαχτίτ. Ἱστορ. 27 γ'βαίνω Στερελλ. (Αἰτωλ.) γουβ'αίνω Χίος (Καρδάμ.) Παθ. προστ. βουβάσου σύνηθ. ουβάσου Κέρκ. βουάθου Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Κάμνω τινὰ βωβόν, ἄλαλον σύνηθ. καὶ Τσακων.: Τοῦ ὅσσε μὰ ἔς τὸ στόμα καὶ τὸν βούβανε. Βουβάθηκε καὶ δὲ μιλάει. Βουβάσου! (σιώπα!) Δὲ βουβαίνεσαι! (δὲν σιωπᾷς!) σύνηθ. Τοῦ παπᾶ τὸ χουλιᾶρι νὰ σὲ βουβάνῃ! (ἀρὰ) Βιθυν. (Κατιρ.) Πῆγα νὰ γ'βαθῶ (κόντεψα νὰ βουβαθῶ) Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Πουλλιά, νὰ μὴ λαλήσῃ, κοῦκοι, νὰ γουβαθῇτι

κ' ἰὸν καημένη Ἀρβανιτά, ἔς τὰ μαῦρα νὰ ντυθῇτι

Αἰτωλ. Μετοχ. βουβαμένος, βωβός, ἄλαλος ἢ ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μείνῃ ἄλαλος πολλαχ.: Ἄσμ.

Ποιὸς εἶπὶ πῶς δὲ σ' ἀγαπῶ, ποῦ βουβαμένον στόμα, π' νὰ κἀνῃ μῆνις ἔς τὸν γυαῖρὸ καὶ χρόνῃα μέσ' ἔς τὸ

στρώμα

Λέσβ. 2) Ἀναγκάζω τινὰ διὰ τῶν λόγων μου νὰ σιωπήσῃ, ἀποστομῶ πολλαχ.: Τοῦ τὰ πε ἕνα χερᾶκι καὶ τὸν βούβανε. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστομώνω 1, ἔτι δὲ βουβοστομᾶζω.

βουβαλάκι τό, πολλαχ. βουβαλάτσι Μεγίστ. βουβαλάκι Καλάβρυτ. (Ροχούδ.) βουφαλάκι Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) βουχαλάκι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βουβάλι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ νεογνὸν τοῦ βουβάλου ἢ μικρὸς βούβαλος πολλαχ. Συνών. βουβαλούδι. 2) Εἶδος θαλασσίου ὀστρακοδέερμου Μεγίστ. 3) Κοχλίας Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Ροχούδ.) Διὰ τὴν σημ. πβ. Δουκ. App. «βουβαλήτσια, τὰ πυρώδη κοχλίδια».

